

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **LUNA PT s.r.o.**, se sídlem Prachatice, Žernovická 221, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou v Českém Krumlově, Rooseveltova 37, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 18. 2. 2016 č.j. 6600/16/5300-22442-706033, ze dne 18. 2. 2016 č.j. 6602/16/5300-22442-706033, ze dne 18. 2. 2016 č.j. 6604/16/5300-22442-706033, ze dne 18. 2. 2016 č.j. 6607/16/5300-22442-706033 a ze dne 18. 2. 2016 č.j. 6608/16/5300-22442-706033, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 21. 4. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, která byla vydána dne 18. 2. 2016 pod č.j. 6600/16/5300-22442-706033, 6602/16/5300-22442-706033, 6604/16/5300-22442-706033, 6607/16/5300-22442-706033, 6608/16/5300-22442-706033, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, ve dvou věcech platební výměry o vyměření nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, v jedné věci byla daň vyměřena a všechna napadená rozhodnutí správce daně byla žalovaným potvrzena.

V žalobě se poukazuje na to, že žalobce po seznámení s kontrolním zjištěním navrhl řízení doplnit nabízenými důkazy. Tento návrh byl správcem daně odmítnut, správce daně změnil odůvodnění svého postupu, jakož i právní hodnocení, což pro žalobce znamenalo překvapivé závěry, na které neměl možnost reagovat. To žalobce vztáhl k dokazování, hodnocení důkazů bylo provedeno neobjektivně, zásadní důkazy nebyly provedeny. Odůvodnění rozhodnutí se podává pouze v obecné rovině a vyhýbá se námitkám žalobce proti hodnocení důkazů. Žalovaný se vypořádal pouze s vybranými žalobcovými námitkami. Hodnocení konkrétních plnění jako fiktivních učiněné správcem daně žalovaný převzal do svých rozhodnutí.

V každém ze žalobních bodů směřujících proti jednotlivým napadeným rozhodnutím žalobce cituje z těchto rozhodnutí a ve vztahu k citátu jsou uplatňovány výhrady žalobce.

K prvému z rozhodnutí poukazuje se na to, že společnost BLC Trading dodávky uskutečnila, žalobce se zbožím následně obchodoval, vykázal tržby, ty zdanil a odvedl daň z přidané hodnoty. Žalovaný se omezil pouze na to, zda zboží bylo skutečně dodáno deklarovaným plátcem. Důkazy navržené žalobcem byly odmítnuty, přestože plnění bylo v deklarovaném rozsahu převzato a následně použito k další ekonomické činnosti žalobce. Při hodnocení tohoto plnění bylo vycházeno výlučně ze zjištění správce daně o tom, že žalobcův dodavatel je nekontaktní, nepodává daňová přiznání, v registrovaném sídle nemá kancelář ani sídlo, nezveřejňuje účetní závěrky, nereaguje na výzvu správce daně, výše vyměřené daně neodpovídá tomu, že by se plnění podle daňových dokladů uskutečnila.

Rovněž plnění poskytnuté společností Great Wealth se poukazuje na to, že i se zbožím dodaným touto společností žalobce dále obchodoval a vykázal z tohoto obchodu příjem. Citovaná pasáž z napadeného rozhodnutí se označuje jako lživá se zřetelem k tomu, jaké důkazní prostředky žalobce nabídl. Odpočet dále nebyl uznán u dokladů za dodávku zboží společnosti STYLOVÝ NÁBYTEK. Poukazuje se na shodná zjištění správce daně jako u předchozího dodavatele žalobce, cituje se z napadeného rozhodnutí a je namítáno, že dodávky se uskutečňovaly, byly řádně vykázány tržby za zboží, jednalo se o dodávky na Slovensko, to nebylo správcem daně rozporováno. V žalobě se podává výčet důkazních prostředků, jimiž žalobce svá tvrzení prokazoval. Dále navrhl výslech v žalobě označených svědků. V žalobě vypočtené faktury nebyly dožádaným správcem daně prověřovány, protože byly vystaveny po žádosti správce daně o dožádání. Správce daně nevysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje výsledek místního šetření dožádaným správcem daně ohledně nákupu řetězové dlabačky za věrohodný. Zhodnocení obsahu místního šetření se opírá o svědeckou výpověď svědka V. a svědka O. byla označena jako nevěrohodná. Žalovaný uvedené důkazy neposuzoval.

Dalším rozhodnutím nebyl uznán nárok na daňový odpočet u plnění poskytnutých společností QUADOM. Žalobce připouští, že tato společnost nikdy nebyla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, o čem žalobce neměl povědomost. Žalobní argumentace sestává z citace napadeného rozhodnutí a citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 59/2013. K argumentaci nákupem řetězové dlabačky se cituje z napadeného rozhodnutí, k čemuž žalobce dodává, že z výsledku dožádání vyplývá opak. Jako výsměch spravedlivému procesu se dále cituje jedna věta ze strany 18 napadeného rozhodnutí a klade se otázka, co znamená částečně důvodný.

Žalobní bod vztahující se k rozhodnutí, jímž byly hodnoceny dodávky společností DIAROS, Market Gap je uvozen citací z napadeného rozhodnutí. Proti této citaci

se argumentuje tím, že správce daně nehodnotil důkazy, které žalobce doložil. Žalovaný důkazy neprovedl a pro neuznání nároku na odpočet se cituje ze strany 8 a 9 napadeného rozhodnutí. S tímto odůvodněním se vyjadřuje nesouhlas. Uvádí se, že se jedná o dodávky zboží od dodavatelů, kteří jsou nekontaktní a neplní své daňové povinnosti. Jedná se však o právnické osoby existující, zapsané v obchodním rejstříku. Následuje citace z konkrétně označeného Daňového bulletinu.

K poslednímu napadenému rozhodnutí se uvádí, že nebyl uznán nárok na daňový odpočet za nákup dvou strojů od společnosti Elxera, ta vystupovala jako zprostředkovatel prodeje strojů, které měla dodávat společnost REVANDO. Žalobce cituje z napadeného rozhodnutí a k této citaci uvádí, že správci daně doložil mnoha důkazy, že předmětné stroje nakoupil od prvně uvedené společnosti, dostal od ní řádné účetní doklady, stroje dovezl a následně uhradil. Nákup strojů prokázal výsledkem v žalobě vyjmenovaných svědků.

V závěru žaloby se poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které má správce daně prověřovat dodávky od dodavatelů výlučně tehdy, vyvstaly-li nějaké nesrovnalosti. Žalobce žádné povinnosti při nákupu zboží neporušil, to mu bylo dodáno, za zboží zaplatil a dále s ním obchodoval. Argument tím, jak plnil dodavatel své povinnosti, nepovažuje za zdůvodnění pochybností vůči žalobci. Žalobce na výzvy správce daně reagoval, správce daně důkazy vyhodnotil neobjektivně, řadu důkazů neprovedl. Postup znamená porušení základních zásad daňového řízení a cituje se § 5 a 8 daňového řádu. Uzavírá se, že napadená rozhodnutí nemají v právu oporu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že skutkové a právní posouzení je podrobně rozvedeno v odůvodnění napadených rozhodnutí a má oporu ve spisové dokumentaci. Ke změně odůvodnění zjištění správce daně a nemožnosti reagovat na takovou změnu nedošlo. Zástupce žalobce byl seznámen s kontrolním zjištěním, požádal o stanovení lhůty pro vyjádření a vyjádření k výsledku kontrolního zjištění podal. Stanovisko správce daně k vyjádření ke kontrolnímu zjištění bylo zasláno zástupci žalobce. S tímto stanoviskem správce daně byl žalobce seznámen při projednání zprávy, kdy byly zodpovězeny veškeré žalobcem uplatněné dotazy a bylo reagováno na jeho námitky. Již v době před projednáním zprávy byl žalobce se stanoviskem a závěry, jakož i s hodnocením důkazních prostředků žalobce obeznámen. Nebylo mu odepřeno právo na výsledky kontrolního zjištění reagovat. V odvolacím řízení byly důkazy opakovaně zhodnoceny, což je zřejmé z odůvodnění napadených rozhodnutí. Správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce přijal zdanitelné plnění od subjektů uvedených v daňových dokladech. V posuzované věci se jedná z většiny o dodavatele, jejich sídla zapsaná v obchodním rejstříku jsou sídla virtuální, bez kanceláře. U většiny z nich dochází k častým změnám jednatelů, nezveřejňují účetní uzávěrky, nepodávají daňová přiznání. Všem těmto obchodním společnostem byla zaslána výzva k poskytnutí informací, které by mohly prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Žádná z těchto společností nereagovala. Žalobce nebyl schopen identifikovat obchodního zástupce těchto společností pana „V.“. Žalobce neprokázal, že přijal předmětná zdanitelná plnění od uvedených obchodních společností. Proto nárok na daňový odpočet nebyl uznán. Žalobce předmětnými důkazními prostředky prokazoval existenci zboží, avšak byl vyzván k prokázání obchodních vztahů se společnostmi Great Wealth, neboť bylo sporné, zda žalobce přijal zdanitelná plnění od uvedené společnosti. Důkazními prostředky vyjmenovanými v žalobě nelze prokázat, že plnění bylo přijato právě od označené společnosti. Zpochybněno zůstalo přijetí plnění od deklarovaného dodavatele. Opatřené důkazy byly hodnoceny v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 59/2013 nelze na projednávanou věc vztáhnout, protože těžiště spočívá v tom, zda

žalobce skutečně přijal předmětná plnění od dané společnosti. K pořízení řetězové dlabačky se uvádí, že nebyly předloženy žádné další důkazní prostředky prokazující pořízení této věci právě od označené společnosti. K strojům pořízeným od společnosti Elxera, se uvádí, že není prokázáno, že tato společnost byla vlastníkem těchto strojů, neměla společnost REVANDO podle výpovědi svědkyně L. žádný dodavatelskoodběratelský vztah se společností Elxera. K závěrečným námitkám se uvádí, že není zřejmé, jaké smlouvy měl žalovaný zpochybňovat, žalobce je neuvádí a jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce s dodavateli ve většině případů písemné smlouvy neuzavíral. Žaloba neobsahuje specifikaci časové souvislosti listinných důkazů, na které odkazuje.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Správce daně u žalobce postupně zahájil kontrolu daně z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období roku 2011, 2012 a leden 2013.

Žalobce byl v průběhu daňové kontroly vyzván k tomu, jaké skutečnosti má prokázat, přičemž pochybnosti správce daně jsou objasněny v odůvodnění výzev. Na tyto výzvy bylo reagováno písemným vyjádřením žalobce.

Správce daně k návrhu žalobce vyslechl svědky P.V. a J.O., kteří působili ve společnosti Stylový nábytek. Svědkyně M.Š. pracovala u žalobce a vyjadřovala se k pořízení řetězové dlabačky, svědek P.Č. byl zaměstnancem žalobce ve výrobě a potvrdil, že žalobci byla dodána řetězová dlabačka. Dalšími vyslechnutými svědkyněmi byla L.Z. k obchodování zboží do Slovenské republiky a vlastnice společnosti REVANDO H. L., M.L. se vyjadřoval k pořízení strojů.

Údaje o dodavatelích byly zjišťovány prostřednictvím dožádaných správců daně a vesměs bylo zjištěno, že se jedná o subjekty nekontaktní, nesídlící na adrese uvedené v obchodním rejstříku, nekomunikující se správcem daně, nepřebírající písemnosti, nepodávající daňová přiznání. Jedna z těchto společností měla být dodavatelem společnosti Stylový nábytek, která následně měla zboží prodávat žalobci. O společnosti QUADOM bylo zjištěno, že není jako plátce daně registrována. Společnost REVANDO v kontrolovaném období nepodnikala.

Výsledky kontroly byly shrnuty do kontrolního zjištění, se kterým byl žalobce seznámen a k tomuto kontrolnímu zjištění podal písemné vyjádření.

Zástupci žalobce zaslal správce daně dne 20. 3. 2015 vyjádření ke kontrolnímu zjištění.

Následovalo projednání kontrolní zprávy, jehož průběh je zachycen v protokolu, ze kterého jsou patrné námitky a výhrady žalobce a reakce správce daně.

V kontrolní zprávě se podává přehled kontrolovaných a žalobcem předložených dokladů, ty jsou součástí spisové dokumentace, popisuje se průběh daňové kontroly, opatřené důkazy a jejich hodnocení a uzavírá se, že žalobce neprokázal přijetí konkrétních plnění v souladu s požadavky § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty. U dodávky pro společnost Remand trade nebylo prokázáno dodání na Slovensko, jestliže zboží bylo přepraveno z Prachatic do Berouna. Uvádí se výše neprokázaného nároku na daňový odpočet

za jednotlivá zdaňovací období, přičemž je rozlišováno mezi doměřením daně a vyměřovacím řízením.

Následovalo vydání prvostupňových rozhodnutí správce daně, proti nimž se žalobce odvolal.

Odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jimiž byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen a červen 2011, bylo projednáno rozhodnutím č.j. 6600/16/5300-22442-706033. Odvolací důvody byly shrnuty do čtyřech bodů, poukazuje se na právní úpravu a v pasáži o posouzení věci odvolacím orgánem se uvádí, že žalobce neprokázal přijetí předmětných plnění od dodavatele společnosti BLC Trading, kdy žalobce nebyl schopen konkretizovat osobu, s níž za označenou společnost jednal a označoval ji jménem Volod'a. Žalobce s touto společností neuzavíral písemné smlouvy, v nichž by byly sjednány podmínky jednotlivých obchodních transakcí, například přechod zboží, odpovědnost za škody v přepravě, úhrady za dodávky se děly v hotovosti. Dodavatelská společnost je nekontaktní a nebylo možno u ní ověřit, zda byla skutečně žalobcovým dodavatelem. Z informací opatřených dožádaným správcem daně plynou důvodné pochybnosti o skutečném dodání zboží tímto deklarovaným dodavatelem, který daňová přiznání nepodává, není možné ověřit, zda vykonává ekonomickou činnost. Předložené doklady neumožňují učinit závěr, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Předložení formálně perfektních dokladů pro uznání nároku nepostačuje, ale je zapotřebí prokázat faktickou stránku, že to byla právě označená společnost, kdo předmětná plnění realizoval. K odvolací námitce o nesprávném postupu správce daně a odmítnutí provést navržené důkazy se uvádí, že žalobce byl seznámen s názorem správce daně na obsah vyjádření ke kontrolnímu zjištění. Toto stanovisko správce daně bylo v písemné formě žalobci zasláno a kontrolní zpráva byla projednána. Žalobci nebylo upřeno právo vyjádřit se k jednotlivým kontrolním zjištěním. Výsledky kontroly nemohly být pro žalobce nikterak překvapivé, protože bylo vycházeno z žalobcem předložených důkazních prostředků a důkazních prostředků opatřených správcem daně. Žalobce nepředložil takové důkazní prostředky, jimiž by prokázal přijetí plnění od označené společnosti, naopak to byl správce daně, kdo projevil snahu co nejpřesněji zjistit skutkový stav věci. Žalobcovi odběratelé mohli pouze potvrdit, že materiál nebo zboží pořídili od žalobce, ale nemohli potvrdit, že žalobce zboží koupil od deklarovaného dodavatele. Žalobce byl v průběhu řízení vyzván k prokázání skutečností, které sám tvrdil ve svých daňových přiznáních.

Dodatečné platební výměry, jimiž byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2011, prosinec 2011, leden 2012, říjen 2012 a platební výměr o vyměření nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2012 byly přezkoumány žalovaným rozhodnutím č.j. 6602/16/5300-22442-706033. Po shrnutí skutkového stavu, formulování osmi stěžejních odvolacích námitek a vymezení právního rámce případu se podává přehled daňových dokladů vydaných společností Great Wealth, o nichž se uvádí, že vyvstaly pochybnosti o faktickém uskutečnění zdanitelných plnění, protože společnost je nekontaktní, adresa, která je uvedena v obchodním rejstříku jako sídlo společnosti, je využívána více než 300 dalšími společnostmi, na adrese nesídlí. Doklady vystavené touto společností nebylo proto možno ověřit. I za tohoto žalobcova dodavatele jedná osoba jménem Volod'a, platby za dodávky probíhají v hotovosti na nejrůznějších místech, například na stavbě, benzínové pumpě, v kavárně. Žádné písemnosti k těmto obchodům nebyly žalobcem předloženy. Shodně žalobce postupoval ve vztahu k dalším dodavatelům, konkrétně BLC Trading, QUADOM, Diaros company, Market Gap, kdy z přijatých plnění uplatňoval nárok na daňový odpočet. Uzavírá se, že nelze učinit závěr, že předmětná plnění byla dodána dodavatelem

podle předložených daňových dokladů. Následuje hodnocení daňových dokladů vyhotovených společností Stylový nábytek, kdy prostřednictvím dožádaného správce daně bylo zjištěno, že daňové doklady byly zahrnuty do uskutečněných zdaněných plnění a daň byla odvedena. Na výzvu správce daně pro společnost Stylový nábytek tento subjekt nereagoval a nepředložil požadované doklady a písemnosti. Vyjádřením žalobce nebyly pochybnosti správce daně odstraněny a byly vyslechnuti svědci působící ve společnosti Stylový nábytek P. V. a J.O. Hodnotí se předložené doklady a výsledky obou svědků a žalovaný konstatuje, že svědecká výpověď P.V. je důkazem prokazujícím, že daňový subjekt Stylový nábytek nemohl uskutečnit zdanitelná plnění vůči žalobci. Naopak svědecká výpověď J.O. neodráží skutečný stav věci, protože svědek odpovídal v obecné rovině, nebyl schopen vzpomenout si na své dodavatele, k fakturám uvedl, že jsou v účetnictví. Tyto listiny však nepředložil. Dodavatelem společnosti Stylový nábytek měla být společnost Great Wealth, což však pro nekontaktnost této společnosti nebylo možno ověřit. Nebylo proto možno učinit závěr o tom, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona. Dále je reagováno na jednotlivé odvolací důvody, kdy procesní výhrady byly vyřízeny shodně jako u předchozího napadeného rozhodnutí, což se vztahuje i dalším dvěma odvolacím námitkám. Čtvrtý odvolací důvod se dotýká hodnocení důkazů, kdy je činěn závěr, že důkazní prostředky neumožňují učinit závěr o tom, že žalobce prokázal nárok na odpočet daně. K výhradám, že žalobce použil předmětná plnění pro svou ekonomickou činnost, se uvádí, že žalobce zaměňuje prokázání nároku na odpočet daně s prokázáním uskutečněných zdanitelných plnění. Nebylo zpochybněno, že přijatá plnění z předmětných daňových dokladů byla použita na deklarovaná plnění. Zpochybněno bylo, že tato přijatá plnění žalobce nakoupil od dodavatele deklarovaného na daňových dokladech. K povinnosti vedení průkazné evidence zásob se odkazuje na předpisy o účetnictví, přičemž je zřejmé, jaký způsob účtování zásob žalobce používal. Tento způsob znamená, že je zapotřebí vést průkaznou analytickou evidenci. Postup žalobce sice zákonu neodporuje, avšak žalobce měl být schopen prokázat pohyb jednotlivých druhů zásob. Žalobce pak nebyl vyzván k předložení dokladů o jiných daňových subjektech. Dále se poukazuje na odlišnost principů uplatňovaných u daně z příjmů a daně z přidané hodnoty. Proto se požaduje prokázat uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je deklarováno v daňových dokladech.

Rozhodnutím č.j. 6604/16/5300-22442-706033 byla vypořádána odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jimiž byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2012. Rozhodnutí je odůvodněno obdobně jako předešlá, konkrétně se žalovaný vypořádal s fakturací dodání zdanitelných plnění společnostmi DIAROS Company a Market Gap. I jménem těchto dodavatelů jednal se žalobcem „Volod’a“, platby se uskutečnily v hotovosti, na stavbě či benzinové pumpě nebo v kavárně, žádná další písemná dokumentace o podmínkách dodávek předložena nebyla. I o těchto společnostech platí co o předešlých, dožádáním správce daně bylo zjištěno, že společnost DIAROS Company podává negativní daňová přiznání, poslední bylo podáno za třetí čtvrtletí 2012. Společnost je nekontaktní, sídlící na virtuální adrese. O společnosti Market Gap bylo zjištěno, že tento subjekt byl registrován jako plátce daně, od září 2012 nepodal žádné daňové přiznání, je nekontaktní. Výzvy správce daně nezůstaly bez odezvy. Z toho plyne, že žalobce nepředložil takové důkazní prostředky, jimiž by bylo prokázáno faktické plnění od uvedených dvou společností. Proto nebylo možno učinit závěr, že nárok na daňový odpočet byl uplatněn v souladu se zákonem. Použití plnění k ekonomické činnosti nepostačuje k prokázání oprávněnosti nároku na daňový odpočet. Odvolací námitky žalovaný shrnul do čtyřech okruhů a v podstatě odpovídají námitkám uplatněným proti prvnímu z rozhodnutí a byly vyřízeny shodně.

Rozhodnutím č.j. 6607/16/5300-22442-706033 byla vyřízena odvolání proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet na dani za zdaňovací období březen 2012 a dále odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, květen, červenec, srpen a září 2012. V těchto zdaňovacích obdobích žalobce přijal podle údajů deklarovaných v daňových dokladech zdanitelná plnění od společností QUADOM a Stylový nábytek. I o této společnosti bylo zjištěno, že je nekontaktní, na uvedené adrese se nevyskytuje, není registrována jako plátcе daně z přidané hodnoty. I osoba jednající za tuto společnost byla žalobcem označena jako „V.“ a platby probíhaly hotovostně na stejných místech jako u předchozích dodavatelů. Informace o dodavateli si žalobce obstaral z internetového obchodního rejstříku. Žalobce se tak ocitl v důkazní nouzi a neprokázal, že plnění přijal tak, jak je deklarováno v daňových dokladech. I ohledně dodávek, u kterých je jako dodavatel označena společnost Stylový nábytek, bylo zjišťováno, zda se deklarované plnění uskutečnilo fakticky. O této společnosti bylo dožádaným správcem daně zjištěno, že prověřované daňové doklady byly zahrnuty do uskutečněných zdanitelných plnění, společnost se zabývá vývojem strojů CNC, plnění pro žalobce byla doložena daňovými doklady a dodacími listy. Společnost má vlastní dopravu, materiál nakupuje sama a skladuje ve svých výrobních prostorách. Platby se uskutečňovaly bezhotovostně. Dále byly předloženy daňové doklady na pořízení dveřních sendvičů, nakoupených od společnosti Great Wealth. Faktické plnění mohlo být společností Stylový nábytek doloženo pouze dodacím listem potvrzeným od zákazníka. Dále bylo zjišťováno, zda jsou vedené skladové karty a jak je evidován pohyb zboží, k čemuž bylo zjištěno, že materiál se nenakupuje do zásoby, ale pouze ke konkrétní objednávce, ve skladě zůstávají minimální zásoby. Vyjádřením žalobce o tom, že informace o této společnosti získal na veřejných webových portálech a se společností jednal prostřednictvím J.O. a P.V., nebyly pochybnosti správce daně odstraněny a nestalo se tak ani na základě výzvy pro žalobce. Byli vyslechnuti zaměstnanci žalobce M.Š a P.Č, ze společnosti Stylový nábytek P.V. a J.O. Tyto důkazy byly žalovaným zhodnoceny a uzavírá se, že z důkazního řízení nevyplývá, že žalobce přijal plnění od dodavatele deklarované na daňových dokladech. Zaměstnanci žalobce potvrdili, že žalobce řetězovou dlabačku pořídil, nevěděli však, od jakého dodavatele. Daňové doklady byly v účetnictví společnosti Stylový nábytek založeny, daň byla odvedena do státního rozpočtu, avšak faktické ověřování deklarovaných plnění provedeno nebylo. Nelze mít za prokázané, že odvolatel uhradil přijaté faktury dodavateli Stylový nábytek, protože zástupcem společnosti J.O. nebyly doloženy bankovní výpisy, na základě kterých by tuto skutečnost bylo možno ověřit. Z místního šetření v provozovně společnosti nevyplývá, že by tam probíhala výroba a že by se dodávky mohly uskutečnit. Přízemí objektu je prázdné a nepoužívané. Předtím tam pracoval svědek P.V. Podle tohoto svědka výroba probíhala výhradně pro odběratele PERITO, na další výrobu kapacita nebyla. Výpověď svědka J.O. žalovaný zhodnotil jako neprokazující žalobcova tvrzení a poukazuje se na to, že jedná se o spojené osoby. Dodavatelem společnosti Stylový nábytek měla být společnost Great Wealth, což se zřetelem k nekontaktnosti a virtuálnímu sídlu společnosti nebylo možno ověřit. Faktické plnění prokázano nebylo, a proto nebyl prokázán nárok na uplatněný daňový odpočet. Dále se reaguje na odvolací námitky, které byly žalovaným shrnuty do devíti okruhů.

Posledním rozhodnutím č.j. 6608/16/5300-22442-706033 rozhodl žalovaný o odvolání proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013. V tomto zdaňovacím období byl uplatněn odpočet daně z přijatého plnění od společnosti Elxera. Předmětem tohoto plnění měly být číslicově řízené stroje. O dodavateli bylo zjištěno, že sídlí na virtuální adrese, žádné zaměstnance nemá, zboží bylo objednáno ústně, dodací list předložen nebyl, dopravu zajišťoval žalobce. K výzvě správce daně žalobce sdělil, že o dodavateli se dozvěděl od J. O., další si obstaral z internetového obchodního rejstříku.

Společnost Elxera měla stroje pořídit od dodavatele, společnosti REVANDO, přičemž jednatelka společnosti H.L. uvedla, že vůbec netuší, čím se společnost zabývá, sama nepodnikala a společnost prodala v lednu 2013. S panem Macourkem ze společnosti Elxera nikdy nejednala a nezná ho. Jednatel společnosti REVANDO je od 30. 10. 2013 I. O. K pořízení strojů vypověděl jako svědek J.O., tyto důkazy byly zhodnoceny a uzavírá se zjištěním, že nelze přisvědčit tvrzení, že společnost REVANDO dodala stroje společnosti Elxera. Tvrzení svědka J.O. odporuje zjištěním učiněným dožádaným správcem daně a uzavírá se, že nebyly odstraněny pochybnosti o tom, že plnění se fakticky uskutečnilo podle údajů deklarovaných na daňovém dokladu. Žalovaný se dále zabýval dodáním zboží do jiného státu, konkrétně na Slovensko pro odběratele REMAND TRADE. Nabídku spolupráce žalobci učinil J.O., dodávaný materiál přepravoval dopravce zajištěný odběratelem, materiál přebíral řidič kamionu J.O. a předávali ho zástupce žalobce a dva zaměstnanci. K předání mělo dojít v Bratislavě. Dopravcem byla společnost CORAX a místně příslušný správce daně sdělil, že přeprava dveří se uskutečnila z Prachatic do Berouna, bezhotovostně byla uhrazena společností SPED – IT, která přepravu objednala. V Berouně bylo zboží převzato za společnost ORTA – Praha. Přepravu sjednal L.M. ze společnosti Elxera, za společnost SPED – IT jednal její jednatel a ten uvedl, že přeprava probíhala z Prachatic do Berouna, odběratel, slovenská společnost, potvrdil dodávku zboží od společnosti Elxera. Bylo učiněno zjištění, že doprava se uskutečnila pouze v rámci České republiky z Prachatic do Berouna, zboží Českou republiku neopustilo a nebylo dodáno do jiného členského státu. Osvobození od daně z přidané hodnoty ve smyslu § 64 zákona nebylo proto prokázáno. V rozhodnutí se dále vypořádává 6 okruhů odvolacích námitek.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s.r.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobou je namítáno, že zpráva o daňové kontrole obsahuje pro žalobce překvapivé závěry, na které ten neměl možnost reagovat. Tento právní názor žalobce soud nesdílí.

Žalobce byl podroben kontrole daně z přidané hodnoty za konkretizovaná zdaňovací období. Správce daně vyhotovil kontrolní zjištění, se kterým byl žalobce seznámen. Protože žalobce s výsledky kontrolního zjištění nesouhlasil, podal písemné vyjádření, které obsahovalo též návrh na doplnění řízení. Toto vyjádření bylo dále žalobcem doplněno. Správce daně vyslechl některé z navržených svědků a po tomto doplnění řízení vyhotovil stanovisko k jednotlivým bodům vyjádření žalobce ke kontrolnímu zjištění. V tomto stanovisku hodnotí provedené důkazy a zabývá se také tím, z jakých důvodů neprovedl výslechy dalších navržených svědků. Jednalo se například o výslech svědků, kteří se mohli vyjádřit k převzetí zboží, jeho existenci a dopravě. Výslech nebyl proveden z toho důvodu, že existence zboží zpochybněna nebyla. Jednatelé odběratelů například nebyli vyslýcháni jako svědci, protože nemohli mít povědomost o tom, jakého původu je zboží, které bylo odběratelům fakturováno. Stanovisko k vyjádření žalobce ke kontrolnímu zjištění bylo uzavřeno shodně jako kontrolní zjištění, že pochybnosti správce daně o faktickém přijetí zdanitelných plnění od dodavatelů deklarovaných v daňových dokladech nebylo prokázáno. Po tomto seznámení žalobce se stanoviskem k jeho vyjádření ke kontrolnímu zjištění byla vyhotovena zpráva a ta byla projednána, o čemž svědčí podrobné protokoly o projednání této zprávy.

Jestliže po seznámení žalobce s kontrolním zjištěním a sdělením stanoviska k vyjádření ke kontrolnímu zjištění zůstalo skutkové i právní zjištění správce daně nezměněno, žalobce byl s tímto stanoviskem obeznámen, pak zpráva neobsahuje žádné

závěry, které by pro žalobce byly překvapivé. Žalobce byl obeznámen s tím, že vznikly pochybnosti o tom, zda zdanitelné plnění se uskutečnilo tak, jak je uvedeno v daňových dokladech, tyto pochybnosti zůstaly neodstraněny a žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění přijal právě od dodavatelů uvedených v daňových dokladech.

Daňová kontrola byla uzavřena v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. d) daňového řádu, kdy žalobce byl s výsledkem kontrolní zjištění seznámen, dostalo se mu prostoru pro realizaci práva podle § 88 odst. 1 písm. e) daňového řádu vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a uplatnit návrhy. Správce daně pak splnil povinnost vyplývající z § 88 odst. 1 písm. f) zákona a písemné stanovisko k obsahu vyjádření a jeho doplnění žalobci zaslal. Hodnocení provedených důkazů obsahuje jak kontrolní zjištění, tak stanovisko správce daně k vyjádření žalobce ke kontrolnímu zjištění.

Protože po doplnění kontrolního zjištění nedošlo k žádné změně v jeho výsledku, plně se na projednání kontrolní zprávy vztahovala věta druhá § 88 odst. 3 zákona. Podle tohoto předpisu nelze v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopat další doplnění výsledku kontrolního zjištění, jestliže k žádné změně nedošlo.

Ze stanoviska správce daně k vyjádření žalobce ke kontrolnímu zjištění je jednoznačně seznatelné, že k žádné změně výsledků kontrolního zjištění nedošlo, což mělo za následek vyloučení možnosti navrhopat další doplnění kontrolního zjištění. Zpráva byla se žalobcem podrobně projednána a žalobcovy výhrady a stanovisko k nim jsou v protokolech o projednání zprávy zachyceny. Jestliže však ke změně kontrolního zjištění po vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění a po doplnění dokazování nedošlo, nebylo při projednání kontrolní zprávy postupováno v rozporu se zákonem. Hodnocení důkazů i zamítnutí provedení některých důkazních prostředků je ve stanovisku uvedeno. V žalobě se neuvádí, které ze zásadních důkazů správce daně neprovedl. Soud však sdílí názor finančních orgánů, že například výsledkem jednání odběratelů žalobce nelze zjistit, kdo byl dodavatelem materiálu žalobci, který jej následně využil při své činnosti.

Odvolání žalobce proti prvostupňovým rozhodnutím byla projednána pěti rozhodnutími o odvolání. Ta nejsou odůvodněna v obecné rovině, ale v každém jednotlivém rozhodnutí se zcela konkrétně popisují zjištění o tom kterém dodavateli, který měl žalobci dodat zboží, hodnotí se opatřené důkazy, uvádí se skutkový stav a právní zjištění žalovaného. Ve všech případech se jedná o to, že vznikly pochybnosti o reálném plnění podle údajů deklarovaných v daňových dokladech. To má význam pro vznik nároku na daňový odpočet na dani z přidané hodnoty. Kromě tvrzeného dodání zboží do Slovenské republiky není napadenými rozhodnutími jiná problematika projednávána. Proto pro všechna napadená rozhodnutí platí stejné procesní i hmotněprávní předpisy. Ty jsou v každém jednotlivém rozhodnutí uvedeny. Všechna rozhodnutí vypočítávají okruh rozhodných odvolacích námitek a na tyto námítky je v každém z nich reagováno. Důkazy, které byly ohledně konkrétních plnění provedeny, žalovaný zhodnotil. Nelze proto přisvědčit žalobnímu tvrzení o tom, že odvolání se nesou pouze v obecné rovině a zásadně se vyhýbají námitkám žalobce na hodnocení důkazů.

Pro projednání jednotlivých odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím v pěti rozhodnutí o odvolání mělo význam nejen časové období, ale též, kdo měl být deklarovaným dodavatelem zdanitelného plnění, o kterém vyvstaly pochybnosti. Jak již bylo uvedeno, každé z rozhodnutí obsahuje přehled procesních a hmotněprávních předpisů, které na věc dopadají a v pasáži označené jako posouzení věci odvolacím orgánem je zcela konkrétně reagováno

na plnění poskytnutá dodavateli uvedenými v daňových dokladech. To je zřejmé například ze strany 7 rozhodnutí č.j. 6600/16/5300-22442-706033, kdy dodavatelem žalobce měla být společnost BLC Trading. Shodně je tomu v dalších čtyřech napadených rozhodnutích. Odvolací námitky byly žalovaným shrnuty do několika bodů, ty jsou v každém z rozhodnutí uvedeny. V každém z rozhodnutí se uvádí, že vzhledem k obsáhlosti odvolacích námitek byly vypořádány základní námitky odvolatele, z nichž je patrné, jaký skutkový stav byl pro žalovaného rozhodný a jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. To zcela odpovídá tomu, jak jsou odvolací námitky vymezeny, soustřeďují se k tomu, jaké důkazy byly provedeny, jak byly zhodnoceny, reaguje se na výhradu, že se zbožím bylo dále obchodováno. Každý takto vymezený okruh odvolacích námitek byl vypořádán. Pro věc je rozhodné, že napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, konzistentně vyjadřují skutkové i právní zjištění, hodnocení důkazů odpovídá požadavkům § 8 odst. 1 daňového řádu. Odvolání obsahuje celkem 21 stran textu. Ke každé jednotlivé dodavatelské společnosti, která měla podle daňových dokladů plnění uskutečnit, žalobce uvádí výčet důkazních prostředků, namítá se vadný náhled na doplnění dokazování, na hodnocení důkazů, vyžadování dokladů jiných daňových subjektů, jejichž dodání nemohl žalobce ovlivnit. Nejde tu o to, že by žalovaný hodnotil pouze vybrané námitky žalobce, ale odvolací námitky rozčlenil tak, aby bylo možno reagovat na podstatné výhrady uplatněné žalobcem. S těmito námitkami se pak argumentačně vypořádává a činí tak zcela postačujícím způsobem, přičemž závěry žalovaného mají oporu ve spise. Úkolem žalovaného není podrobně reagovat na vše, co je v odvolání uvedeno a tak vyvracet právní názor žalobce.

Při hodnocení důkazů žalovaný nikterak nepostupoval proti judikatuře Nejvyššího správního soudu a z napadených rozhodnutí je zřejmé, že důkazy hodnotil v souladu se zásadou vyjádřenou v § 8 odst. 1 daňového řádu. Z rozhodnutí dále plyne, že všechny důkazy, které byly k dispozici, žalovaný zhodnotil.

Napadená rozhodnutí jsou koncipována co do struktury shodně, shrnuje se skutkový stav věci a uvádí se právní předpisy, kterými se žalovaný řídil. Odvolací důvody jsou však vztaženy ke konkrétním plněním a právě plnění dodavatelů je hodnoceno v pasáži o posouzení věci odvolacím orgánem a promítá se do vypořádání odvolacích námitek. V každém z rozhodnutí se hodnotí shromážděné důkazy a uzavírá se, že faktické přijetí plnění deklarovaných v daňových dokladech není prokázáno. Nejde tu proto o situaci, kdy žalovaný měl použít obecné vzory rozhodnutí a do těch dosadit jiná jména obchodních společností. Závěry o tom, že podmínky pro uplatnění nároku na daňový odpočet nebyly prokázány, vychází ze skutkového zjištění učiněného na základě hodnocení důkazů provedených ve vztahu ke konkrétním plněním dodavatelů uvedených v daňových dokladech. Ke skutečnému obsahu dokazování se žalovaný vyjadřuje například v rozhodnutí č.j. 6602/16/5300-22442-706033 na straně 7, kdy byly hodnoceny důkazy vztahující se k plnění poskytnutým společností Great Wealth, od strany 9 se popisují důkazy opatřené k plněním od společnosti Stylový nábytek, hodnocení důkazů se uvádí na straně 12 a 13 rozhodnutí, následuje právní zjištění. Z toho plyne, že odvolání bylo projednáno zcela konkrétně ve vztahu k jednotlivým přijatým zdanitelným plněním a žalovaný pro svá rozhodnutí nepoužil žádné obecné vzory.

K žalobnímu bodu III soud poukazuje na to, že s hodnocením důkazů nabídnutých žalobcem se žalovaný v jednotlivých rozhodnutích vypořádal, což je z těchto rozhodnutí zcela zjevné a nelze proto přisvědčit tvrzení o tom, že žalovaný se hodnocení důkazů vyhnul. Úsudek správce daně a žalovaného o tom, zda žalobce přijal zdanitelná plnění od dodavatelů deklarovaných v daňových dokladech, neznamená změnu právního názoru, ale obě instance

vycházejí z toho, že žalobce nesplnil svou povinnost prokázat, že zdanitelná plnění fakticky přijal právě od dodavatelů uvedených ve fakturách. Jak žalovaný ve všech napadených rozhodnutích zdůraznil, nepostačuje prokázat nárok na daňový odpočet pouze formálně perfektními daňovými doklady, ale je zapotřebí, aby tyto doklady odrážely reálný stav. Žalobci se však tuto zákonem uloženou povinnost prokázat nepodařilo. Proto je zcela správný úsudek žalovaného citovaný v druhém odstavci na straně 5 žaloby o tom, že zdanitelná plnění byla pořízena právě od dodavatelů uvedených v konkrétních daňových dokladech. Odvedením daně na výstupu není prokázáno, že prodané zboží či materiál byly pořízeny právě od dodavatelů uvedených ve zpochybněných daňových dokladech. Kromě toho materiál využitý k ekonomické činnosti žalobce mohl být například pořízen od subjektu, který plátcem daně z přidané hodnoty není.

Pod bodem IV jsou uplatněny výhrady k jednotlivým napadeným rozhodnutím. První z nich se vztahuje ke zdanitelným plněním, které žalobci měla podle daňových dokladů dodat společnost BLC Trading. V žalobě se cituje pasáž napadeného rozhodnutí ze strany 9 a s touto citací je v žalobě polemizováno. K takto formulovanému žalobnímu bodu je zapotřebí především uvést, že pro uplatnění nároku na daňový odpočet nepostačuje, že žalobce vykázal za zboží dodané společností BLC Trading tržby, které následně zdanil, ale je zapotřebí splnit podmínky § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Tím, že žalobce vykázal tržby za přijaté zboží, ještě neprokázal, že toto zboží nakoupil právě od tvrzeného dodavatele, tím spíše za situace, kdy žalobce nemá k těmto obchodům žádnou písemnou dokumentaci, jednal se zástupcem dodavatele jménem „V.“ a o tomto dodavateli bylo zjištěno, že je nekontaktní, nesídlí na adrese podle výpisu z obchodního rejstříku, nekomunikuje se správcem daně, nepodává daňová přiznání, písemnosti nepřebírá. Za takové situace nebylo prokázáno, že údaje v daňových dokladech vydaných označenou společností odpovídají realitě, není tudíž prokázáno, zda žalobce materiál využitý pro jeho ekonomickou činnost pořídil od jím označeného plátce. Soud zdůrazňuje, že nárok na odpočet lze uplatnit výlučně tehdy, byla-li zdanitelná plnění přijata od plátce daně z přidané hodnoty. Ve svém důsledku to znamená, že k ekonomické činnosti lze využít též materiál pořízený od subjektu, který plátcem daně z přidané hodnoty není. Podmínky pro uplatnění nároku na daňový odpočet jsou zákonem stanoveny kumulativně, což znamená, že musejí být splněny všechny. V souzené věci žalobce neprokázal, že od označené společnosti přijal zdanitelné plnění a v jakém rozsahu a že to bylo právě toto zdanitelné plnění, které využil pro svou ekonomickou činnost. Nelze proto přisvědčit žalobnímu tvrzení o tom, že žalobce ostatní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet prokázal, když žalovaný se omezil pouze na podmínku, zda bylo skutečně plněno deklarovaným plátcem.

Tvrzení žalobce o tom, že žalovaný odmítl hodnotit prováděné a navrhované důkazy, nemá oporu ve spisové dokumentaci ani v napadeném rozhodnutí. Žalobce byl k odstranění pochybností správce daně vyzván a předložil pouze daňové doklady. Jiné důkazní prostředky nenabídl. Při hodnocení důkazů pak bylo vzato v úvahu vše, co ve vztahu k plnění od deklarovaného dodavatele bylo zjištěno. Byl tu k dispozici nejen výsledek místního šetření učiněný dožádaným správcem daně, ale bylo hodnoceno vyjádření žalobce ke konkrétním obchodům, ke kterým ten nemá žádnou dokumentaci, obchody dojednával s osobu jménem „Voloďa“, dodávky byly placeny hotově na nejrůznějších místech, například na čerpací stanici či v kavárně. Je-li na žalobci prokázat vznik nároku na daňový odpočet, pak tím, co žalobce předložil a uvedl, neprokázal, že plnění se fakticky uskutečnilo tak, jak je deklarováno v daňových dokladech.

K rozhodnutí č.j. 6601/16/5300-22442-706033 se v žalobě uvádí shodně jako u předešlého rozhodnutí, že žalobce se zbožím pořízeným od dodavatele společnosti Great Wealth obchodoval, z těchto obchodů vykázal tržby a ty zdanil a odvedl daň z přidané hodnoty. K takto shodné argumentaci odkazuje soud na to, co již uvedl u rozhodnutí žalobcem označeném písmenem A.

Dále se v žalobě uvádí, co bylo zjištěno dožádaným správcem daně o společnosti Great Wealth a je argumentováno citací dvou vět z prvního odstavce strany 17 napadeného rozhodnutí. Uvádí se, že se jedná o lživé tvrzení žalovaného. S tímto úsudkem však soud nemůže vyslovit souhlas. Po oněch dvou citovaných větách následuje další text, ve kterém je výslovně uvedeno, že žalobce předložil doklady, které byly žalovaným hodnoceny jako formální, avšak žalobce neprokázal faktické uskutečnění zdanitelných plnění ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) a § 13 zákona o dani z přidané hodnoty. Z poslední věty tohoto odstavce, ve kterém se reaguje na odvolací námitky žalobce, pak plyne, že správce daně se neopíral pouze o důkazy zjištěné u společnosti Great Wealth, protože ten na výzvu k poskytnutí informací nereagoval. Žalobcem předložené důkazy jsou naopak hodnoceny v pasáži rozhodnutí označené jako posouzení věci odvolacím orgánem na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. I v této části odůvodnění rozhodnutí se hodnotí vyjádření žalobce, který i za tohoto dodavatele jednal s osobou jménem Volod'a, platilo se hotově, uzavírány byly pouze ústní dohody. Osobně byly předávány účetní doklady. Žalobcem předložené písemnosti byly hodnoceny v souvislosti s tím, co bylo zjištěno o dodavateli zboží, společnosti Great Wealth a bylo uzavřeno, že důkazními prostředky žalobce neprokázal, že skutečně převzal plnění tak, jak je uvedeno v daňových dokladech vystavených dodavatelem, společností Great Wealth. Žalobce tudíž neprokázal, že zboží, které měl pořídit od dodavatele společnosti Great Wealth bylo právě tím zbožím, se kterým žalobce dále obchodoval s odběrateli, společnostmi ARBYD a společností Stylový nábytek. Pro věc je podstatné, že žalobce neprokázal, jaké zboží a v jakém rozsahu od společnosti Great Wealth skutečně převzal.

Nárok na daňový odpočet nebyl uznán v souvislosti s dodávkami zboží od společnosti Stylový nábytek. V žalobě se cituje vypořádání odvolací námitky žalobce obsažené v druhém odstavci na straně 14 napadeného rozhodnutí. A i k této citaci se uvádí, že žalobce se zbožím dále obchodoval, plynuly mu z těchto obchodů tržby, které byly následně zdaněny daní z přidané hodnoty. Přesto nárok na daňový odpočet nebyl uznán. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce pro účely nároku na daňový odpočet předložil pět dokladů, ve kterých předmět plnění je specifikován jako řezby na dveře. Dovolává-li se žalobce, že tyto dodávky byly využity pro výrobu zboží pro společnost REMAND TRADE, měly finanční orgány k dispozici řadu žalobcem nabízených důkazů a ty hodnotily v zájmu zjištění, zda plnění poskytl skutečně dodavatel, společnost Stylový nábytek. Kromě důkazů vypočtených v žalobě měl správce daně a následně žalovaný k dispozici výpovědi svědků J.O. a P. V. a tyto důkazy jsou zhodnoceny na straně 12 a 13 napadeného rozhodnutí. Svědecké výpovědi J.O. nebylo uvěřeno, protože ten neodpovídal konkrétně, nebyl schopen označit své dodavatele, listiny, o nichž tvrdil, že je má k dispozici, nedoložil. Rovněž uvedl, že nevěděl, kdo byl odběratelem zboží, které žalobci měla společnost Stylový nábytek dodat, přitom to byl právě tento svědek, který byl jednatelem společnosti REMAND TRADE. Při hodnocení toho, zda plnění fakticky nastalo, byl dále vyslechnut jako svědek Petr Valeš, který byl jednatelem společnosti Stylový nábytek, přičemž tento svědek vyloučil, že se žalobcem nikdy neobchodoval, pokladní doklady podepsané jeho jménem nepřevzal, o jeho podpis se nejedná, vyloučil možnost, že by v provozovně společnosti Stylový nábytek probíhala výroba řezb na dveře, které měla společnost dodat žalobci. Jednatel P.V. přitom do doby, než provozovna byla uzavřena,

v provozovně pracoval. Hodnocení svědecké výpovědi P.V. je logické, tento důkaz byl hodnocen v souvislosti s dalšími důkazy a zjištění, že společnost Stylový nábytek řezby žalobci nedodala, má oporu ve spise.

Poznamenává se, že některé z důkazních prostředků vyjmenovaných na straně 7 žaloby se vztahují k rozhodnutí žalobcem označeném F. To se vztahuje například k listinám prokazujícím dopravu zboží.

Je-li na žalobci, aby prokázal faktické převzetí zboží podle dodavatele deklarovaného v dodacích listech, jímž měla být společnost Stylový nábytek, pak pro prokázání reálně uskutečněného nákupu zboží od společnosti Stylový nábytek nemůže přispět výsledek jednání odběratelů žalobce. Výsledek svědků společnosti ARBYD nemohl proto nikterak objasnit, zda žalobce skutečně zboží nakoupil od společnosti Stylový nábytek, a proto žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech, pokud takový výsledek proveden nebyl. To se vztahuje i k návrhu na doplnění řízení výsledkem zástupců společnosti DREVYS. Byla-li tato společnost odběratelem společnosti Stylový nábytek, pak tím ještě není v souvislosti s tím, co bylo prve uvedeno o obchodování žalobce se společností Stylový nábytek, prokázáno, že právě nákup zboží od této společnosti se uskutečnil právě tak, jak se tvrdí v daňových dokladech. Žalobce dále vypočítává faktury, které měly být prověřeny dožádaným Finančním úřadem v Praze 1. Z kontrolní zprávy je zjevné, že při daňové kontrole nebylo prokázáno faktické plnění podle deklarovaných faktur. Ve stejném smyslu se fakturací zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný, což je zřejmé ze strany 12 a následující napadeného rozhodnutí, kdy se zabýval tím, zda údaje v daňových dokladech, dodacích listech a příjmových pokladních dokladech odpovídají realitě. Z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí bylo uzavřeno, že žalobce neprokázal přijetí plnění podle těchto dokladů, což je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé.

Faktury vyjmenované v druhém odstavci na straně 8 žaloby byly prověřovány prostřednictvím dožádaného správce daně na Slovensku v zájmu prokázání nároku na osvobození od daně ve smyslu § 64 zákona, jestliže se mělo jednat o dodávku do jiného členského státu Evropské unie. Z obsahu spisu je zřejmé, že v zájmu prověření dodání zboží do jiného členského státu se neuskutečnilo pouze jediné dožádání na Slovensko, jak se tvrdí v žalobě, ale dne 22. 5. 2013 bylo provedeno druhé dožádání pro příslušného správce daně odběratele žalobce na Slovensku. Odpověď na toto dožádání převzal správce daně 20. 11. 2013. Správce daně vyslechl L.Z., která působila jako zástupce společnosti REMAND TRADE. Z napadeného rozhodnutí je však zcela zjevné, že tu nešlo o rozhodování o osvobození od daně při dodání do jiného členského státu podle § 64 zákona, ale jednalo se tu o to, zda žalobce pořídil zboží od společností Great Wealth a Stylový nábytek. K fakturaci z dubna uvedenou ve výčtu v žalobě nutno poznamenat, že i ohledně té byl na Slovensku vyslechnut svědek a tyto dodávky nejsou nikterak zpochybňovány. Pro napadené rozhodnutí tudíž není nikterak rozhodné, zda byla učiněna dvě nebo jedno dožádání na Slovensko. Napadené rozhodnutí je postaveno na tom, že žalobce neprokázal faktické plnění podle daňových dokladů vystavených prve uvedenými společnostmi. I ve vztahu k této výhradě soud uvádí, že není rozhodné, jaké zboží a kterým subjektům žalobce dodal, ale na žalobci bylo, aby prokázal reálné přijetí plnění zboží od dodavatelů deklarovaných v daňových dokladech. Tím, že žalobce využije nakoupený materiál, není ještě prokázáno, že byl přijat od subjektu, který je uveden ve faktuře, v jakém množství a za jakou cenu. Kromě toho je zcela nezbytné, aby zboží bylo nakoupeno od plátce daně.

V napadeném rozhodnutí nebylo posuzováno, zda skutečně žalobce převzal od společnosti Stylový nábytek dlabačku. Řetězová dlabačka byla totiž předmětem fakturace z 29. 3. 2012 a toto zdaňovací období bylo předmětem přezkoumání v rozhodnutí č.j. 6607/16/5300-22442-706033. Nebylo předmětem rozhodování v rozhodnutí uvedeném pod písm. B této žaloby. K pořízení tohoto stroje správce daně vyslechl zaměstnance žalobce M.Š. a P.Č., kteří potvrdili, že u žalobce se takový stroj nacházel, nebylo jim však známo, od jakého dodavatele jej žalobce pořídil. Vedle toho byly provedeny důkazní prostředky, poukazuje se na zjištění při místním šetření o stavu provozovny společnosti Stylový nábytek. J.O. pak nedoložil žádné doklady potvrzující úhradu faktury. Dále nebyl schopen doložit, že společnost Stylový nábytek takový stroj vlastnila. Shromážděné důkazy zhodnotil žalovaný na straně 13 prve označeného rozhodnutí, nikoli v rozhodnutí uvedeném žalobcem pod písm. B, protože toto rozhodnutí se k nákupu řetězové dlabačky nevztahuje. Je tudíž zřejmé, že tu byly i další důkazy, nejen výsledek místního šetření, tyto důkazy byly zhodnoceny a bylo vycházeno ze zjištění, že není prokázáno, že žalobce pořídil označený stroj právě od společnosti Stylový nábytek.

K argumentaci žalobce výsledky šetření dožádaného finančního úřadu o tom, že konkrétní zboží po provedených úpravách bylo určeno slovenskému odběrateli, nutno poznamenat, že předmětem doměření daně nebyla daň z přidané hodnoty, kde plnění mělo být od daně osvobozeno, protože zboží bylo vyvezeno do jiného členského státu Evropské unie. Zjištění učiněná správcem daně o společnosti Stylový nábytek byla hodnocena v souvislosti s dalšími důkazy. Výčet zjištění dožádaného správce daně uvedený v žalobě odpovídá tomu, co se uvádí na straně 10 napadeného rozhodnutí. Dále se uvádějí zjištění správce daně o plnění poskytovaném touto společností. K navázání obchodních vztahů se společností Stylový nábytek se vyjadřoval jednatel žalobce, v tom, co uvedl žalobce a jednatel společnosti Stylový nábytek J.O., jsou rozpory, například o tom, jak probíhaly platby, kdy svědek O. dožádanému správci daně sdělil, že dělo se tak bezhotovostně, přitom žalobce tvrdil, že platby se uskutečňovaly v hotovosti, rozpory jsou o tom, jak byla zajišťována doprava zboží. Správce daně vyslechl v průběhu daňové kontroly v roce 2014 oba jednatele společnosti Stylový nábytek, bylo provedeno místní šetření v provozovně této společnosti, bylo zjišťováno, pro jakého odběratele především společnost své zboží dodávala. Provedené důkazy jsou v napadeném rozhodnutí popsány a to, co bylo zjištěno dožádaným správcem daně v Praze, bylo zhodnoceno v souvislosti s těmito dalšími důkazy a uzavírá se, že faktické plnění podle předložených faktur nebylo prokázáno. Hodnocení svědecké výpovědi P.V. bylo provedeno v souladu s požadavky § 8 odst. 1 daňového řádu a je logické. Naopak se zřetelem k tomu, co bylo zjištěno, nelze uvěřit tvrzení svědka J.O. Spis neobsahuje žádnou informaci o tom, že svědek Petr Valeš se měl dopustit trestného činu zpronevěry. Pro věc je významné, že tento svědek skutečně v provozovně společnosti Stylový nábytek pracoval, byl obeznámen s tím, co společnost vyráběla a pro jakého odběratele. Právě skutečnost, že v provozovně pracoval svědek V., byla zjištěna při místním šetření a tuto informaci podala zaměstnankyně obecního úřadu. Zjištění o tom, že výroba se v provozovně neuskutečňuje, se uvádí na straně 13 napadeného rozhodnutí a není tudíž pravda, co se tvrdí v žalobě, že tato skutečnost v napadeném rozhodnutí chybí. Zjištění z místního šetření prokazuje minimálně to, že v provozovně pracoval svědek V. a byl to právě tento svědek, kdo mohl být informován o činnosti společnosti Stylový nábytek v této provozovně.

Soud nesdílí názor, že žalovaný slepě převzal závěry správce daně a hodnocení důkazů se raději vyhnul. Rozsah dodávek byl správcem daně hodnocen, avšak finanční orgány obou stupňů se v souladu se zákonnými požadavky předepsanými § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty zabývaly tím, zda došlo skutečně k realizaci plnění deklarovaných v daňových

dokladech. Nebylo prokázáno, že plnění od obou uvedených společností, jak jsou v napadeném rozhodnutí uvedena, proběhla fakticky tak, jak se v daňových dokladech uvádí. Důkazy uvedenými v žalobě na straně 9 nebylo proto prokázáno tvrzení žalobce o tom, v jakém rozsahu mu vznikl nárok na daňový odpočet.

Žalobní body pod písm. C se vztahují k rozhodnutí č.j. 6607/16/5300-22442-706033.

Žalobce uplatnil nárok na daňový odpočet u plnění převzatých od společnosti QUADOM, jak jsou uvedeny na straně 7 napadeného rozhodnutí. Tento subjekt nebyl plátcem daně z přidané hodnoty a v žalobě je tvrzeno, že žalobce o tom neměl žádnou povědomost. Žalobní argumentace spočívá ve dvou citátech z napadeného rozhodnutí a dalších dvou citátech z rozhodnutí Evropského soudního dvora a Nejvyššího správního soudu.

Na straně 17 ve třetím odstavci je vypořádána odvolací námitka uplatněná žalobcem k plněním dodaným společností QUADOM. V tomto odstavci však není uvedeno pouze to, že nebylo zpochybněno, že žalobce plnění přijal a užil je ke své ekonomické činnosti, ale uvádí se tu, že zůstalo neprokázáno, že plnění byla přijata právě od společnosti QUADOM, právě v tomto rozsahu a právě za cenu v těchto dokladech uvedenou. Jinými slovy řečeno, žalobce zcela nepochybně musel mít materiál pro svou ekonomickou činnost, avšak není prokázáno, od koho tento materiál nakoupil, za jakou cenu a stalo-li se tak od plátce daně. Právě prokázání faktického plnění podle daňového dokladu, je rozhodné pro prokázání nároku na daňový odpočet. Naopak správce daně prostřednictvím dožádaného správce označeného daňového subjektu shledal, že daný subjekt je nekontaktní, na adrese uvedené v obchodním rejstříku se nevyskytuje, podle sdělení žalobce i tuto společnost zastupovala osoba jménem V., s nímž se zástupce žalobce setkával například na benzinové pumpě, kavárně či na stavbě, k tvrzeným smlouvám není žádná písemná dokumentace. Žalobce tudíž neprokázal, že plnění se uskutečnilo právě tak, jak je deklarováno v daňových dokladech.

To, co se uvádí v žalobě citací z napadeného rozhodnutí, proto neznamená, že napadené rozhodnutí je vadné.

V dalším odstavci žaloby na straně 10 se cituje ze strany 8 napadeného rozhodnutí o tom, co bylo zjištěno dožádaným správcem daně o společnosti QUADOM. Jde o jeden z důkazů, který byl hodnocen v návaznosti na to, co uvedl sám žalobce, přičemž ten nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal fakticitu plnění podle konkrétních daňových dokladů. Správce daně prostřednictvím dožádaných správců jak u společnosti QUADOM, tak i u společnosti BCL Trading opatřovali informace o těchto daňových subjektech prostřednictvím dožádaných správců daně. V obou případech však tato zjištění nebyla hodnocena izolovaně a přijetí zdanitelných plnění od těchto společností není hodnoceno výlučně podle zjištění dožádaných správců, ale vždy byl kontaktován prostřednictvím výzvy žalobce, jemuž bylo uloženo, aby pochybnosti správce daně odstranil doložením důkazních prostředků, které by osvědčily, že plnění se uskutečnilo právě tak, jak se tvrdí v daňových dokladech vystavenými těmito dodavateli. Vycházel-li správce daně a následně žalovaný ze zjištění dožádaného správce a tato zjištění hodnotil v souvislosti s tím, co mohl nabídnout žalobce v zájmu prokázání nároku na daňový odpočet, pak bylo postupováno souladně se zákonem o dani z přidané hodnoty a daňovým řádem. Využití zjištění dožádaného správce daně proto neznamená nezákonný postup.

Rovněž odkaz žalobce na text uvedený na straně 18 napadeného rozhodnutí neznámá, že napadené rozhodnutí je vadné. Citovaný odstavec je součástí vypořádání odvolacího důvodu shrnutého žalovaným pod č. 4. Při vypořádání této odvolací námítky se poukazuje především na to, že bylo na žalobci jako podnikatelském subjektu navazovat obchodní vztahy s bezproblémovými obchodními partnery, což žalobce nečinil. Následně se pak vypořádává odvolací argumentace odkazem na § 108 zákona o dani z přidané hodnoty, kdy žalovaný se zřetelem k příslušné Směrnici a evropské judikatuře uzavírá, že žalobce nemůže na základě daňových dokladů vydaných společností QUADOM nárok na daňový odpočet uplatnit. Takto zaujatý právní názor uvedený na straně 18 napadeného rozhodnutí nikterak neodporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaném v posledním odstavci na straně 10 žaloby. V souzené věci především není prokázáno, že žalobce od společnosti QUADOM zdanitelné plnění v tvrzeném rozsahu a za tvrzenou cenu skutečně převzal. Již z toho důvodu žalovaný nárok na daňový odpočet neuznal a nelze jej uznat ani ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 59/2013. Finanční orgány nehodnotily výlučně to, zda dodavatel je či není plátcem daně z přidané hodnoty, ale vycházely především ze zjištění, že není prokázáno, že deklarované plnění se reálně uskutečnilo.

Další citace ve vztahu k prve uvedenému rozhodnutí se vztahuje k nároku na daňový odpočet za pořízení řetězové dlabačky. Jednalo se o vypořádání odvolací námítky, kdy nebylo prokázáno, že žalobce uvedený předmět pořídil právě od společnosti Stylový nábytek a za jakou cenu. Společnost Stylový nábytek měla řetězovou dlabačku pořídit od dalšího subjektu, který je nekontaktní, společnost Great Wealth. Skutečnost, že žalobce řetězovou dlabačku vlastní, není nikterak na sporu, není však prokázáno, od koho byl tento stroj nakoupen a za jakou cenu, jestliže společnosti Stylový nábytek jej měl dodat jiný subjekt, který kontaktovat nelze a o jehož další dodávkách zboží pro žalobce jsou pochybnosti, které žalobcem zůstaly neodstraněny.

Vypořádání pátého odvolacího důvodu má zcela jednoznačný výstup v tom smyslu, že nárok na daňový odpočet uplatněný při nákupu řetězové pily není prokázán, přičemž se uvádí, že k tomuto závěru žalovaný dospěl při hodnocení dalších zjištění. Z obsahu textu nevyplývá, že by šlo o částečně důvodnou odvolací námítku, neuvádí se ani, proč tomu tak je. Pro věc je však rozhodné, že poslední věta na straně 18 napadeného rozhodnutí představuje vadu odůvodnění, přičemž posouzení vlastní námítky je správné, a proto k takto zjištěné vadě odůvodnění soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. nepřihlíží, protože tato vada napadeného rozhodnutí nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Oporu ve spise a v napadeném rozhodnutí nemá ani žalobní tvrzení o tom, že v souvislosti s pořízením dlabačky nebyly hodnoceny další důkazy. Svědecké výpovědi jsou uvedeny na straně 12 a následující napadeného rozhodnutí, například z výpovědi svědka P.V. je zřejmé, že společnost vlastnila jediný číslicově řízený stroj a drobné nářadí, tento stroj byl prodán. Přitom právě tento svědek v provozovně pracoval. V uvedené pasáži rozhodnutí jsou uvedeny i další důkazy, ty jsou zhodnoceny.

Rozhodnutím pod označením D v žalobě je rozhodnutí 6604/16/5300-22442-706033. Žalobce ve dvou zdaňovacích obdobích uplatnil nárok na daňový odpočet z plnění, o nichž tvrdil, že je převzal od společnosti DIAROS Company a Market Gap. I tato část žaloby je zpracována citací z napadeného rozhodnutí, ke kterým je v podstatě uvedena obecná argumentace o tom, že důkazy nejsou hodnoceny či s danou citací nesouhlasí.

Daňová kontrola se týkala daně z přidané hodnoty, a proto se finanční orgány zcela správně zaměřily na to, zda žalobce prokázal fakticitu zdanitelného plnění podle údajů uvedených v předložených daňových dokladech. Žalobce pořídil materiál či zboží, které dál využíval při své ekonomické činnosti. Pro věc je však rozhodné, od jakého subjektu věci přijal, za jakou cenu a je-li dodavatel plátcem daně. Současně se v citovaném odstavci uvádí, že odběratelé žalobce mohou potvrdit pouze to, že od žalobce pořídili zboží, nemohou však potvrdit, od jakých subjektů materiál na výrobu tohoto zboží pořídili. Hodnocením důkazů se žalovaný nezabývá pouze na straně 12 napadeného rozhodnutí, ale též na straně 8 a 9. Se zřetelem k tomu, co žalobce sám jednáním s osobou jménem Volod'a za společnost DIAROS Company a Market Gap uvedl, žádné listinné důkazy nepředložil, pak nelze dovodit, že nepřetrávají pochybnosti o tom, že plnění se uskutečnila právě tak, jak je uvedeno v daňových dokladech. Nezbyvá než zopakovat, že výpověďmi odběratelů žalobce nelze prokázat fakticitu přijatého plnění od obou prve zmíněných dodavatelů. Jak již bylo uvedeno, nebylo při rozhodování vycházeno výlučně ze zjištění učiněných správcem daně, ale též z okolností, co uvedl sám žalobce o svých kontaktech s V. a dále tu není nic, čím by žalobce prokázal, že deklarované plnění podle daňových dokladů se reálně uskutečnilo. Prokázat fakticitu plnění je ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu na žalobci a není významné, kdy se uskutečnilo prostřednictvím dožádaného správce daně šetření o žalobcových dodavatelích.

Závěry finančních orgánů proto mají oporu ve spise a právní zjištění o tom, že žalobce neprokázal fakticitu plnění podle konkrétních daňových dokladů, je souladné se zákonem.

Nepostačuje, že subjekty dodávající žalobci zdanitelná plnění uváděná v napadených rozhodnutích jsou subjekty zapsané v obchodním rejstříku. Požaduje-li ustanovení § 72 a 73 zákona o daňové kontrole prokázat nárok na uplatněný daňový odpočet, pak právě to bylo po žalobci požadováno i se zřetelem k tomu, že dodavatelé jsou nekontaktní. Žalobce k těmto plněním nemá žádnou dokumentaci a ve všech případech jednal s osobou označenou jako Volod'a, o které žádnou další povědomost nemá. Za dané situace se žalobce ocitl v důkazní nouzi a ta tíží žalobce a nikoli finanční orgány.

Na straně 12 v odstavci čtvrtém žaloby se citují závěry uveřejněné v konkrétním Daňovém bulletinu, tato citace se vztahuje ke karuselovému podvodu, avšak o takovou věc se v souzené záležitosti nejedná. Z napadených rozhodnutí ani neplyne, že by finanční orgány věc nahlížely tak, jako kdyby žalobce byl zapojen do řetězového podvodu na dani z přidané hodnoty. Proto se takto uplatněná argumentace na projednávanou věc nevztahuje.

Bod E žaloby se týká vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013. Prvostupňový platební výměr byl potvrzen rozhodnutím žalovaného č.j. 6608/16/5300-22442-706033 a odvolání žalobce bylo zamítnuto. I v této části žaloby je citováno z napadeného rozhodnutí a je argumentováno tím, že dané stroje žalobce vlastní, nezajímá jej právní vztah mezi jeho dodavatelem a dodavatelem společnosti Elxera. Soud nesdílí názor žalobce, že své tvrzení, že prokázal nákup věcí od společnosti Elxera, prokázal mnohými důkazy. Jde tu opět o to, prokázat, zda žalobce nabyl stroje skutečně od společnosti Elxera a za jakou cenu. Podle tvrzení společnosti Elxera měly být jí stroje pořízeny od společnosti REVANDO, což vylučuje původní vlastnice a jednatelka této společnosti H.L., která nezná žádného zástupce této společnosti ani žalobce a výslovně uvedla, že společnost žádnou činnost nevyvíjela. Kromě toho stroje v době kontroly nebyly žalobcem zaplacený. Svědek J.O. naopak tvrdil, že stroje měly být společnosti Elxera dodány společností Stylový nábytek,

rozpory jsou též v tom, jakým způsobem byly stroje k žalobci dopraveny. Rozhodné není, že žalobce stroje dodnes vlastní, z hlediska uplatnění nároku na daňový odpočet je zapotřebí prokázat, že stroje byla nakoupeny od konkrétního subjektu, který je plátcem daně z přidané hodnoty a za jakou cenu. Tím co žalobce na výzvu správce daně uvedl a jaké důkazy nabídl, není prokázáno, že předmětné stroje nakoupil za cenu uvedenou v daňových dokladech právě od společnosti Elxera.

Výsledky svědků M.Š. a P.Č. je prokázáno, že žalobce tyto stroje vlastní, avšak svědkům není známo, od jakého subjektu stroje byly nakoupeny. Svědek J.O., jednatel společnosti Stylový nábytek tvrdil, že stroje společnosti Elxera dodala právě společnost Stylový nábytek, což odporuje tomu, že věci měly být společností Elxera pořízeny od společnosti REVANDO. Pro prokázání nároku na daňový odpočet nepostačuje, že stroje žalobce má, ale je rozhodné, že je pořídil od konkrétního plátce daně z přidané hodnoty za zcela konkrétní cenu. To však žalobce neprokázal. K argumentaci, že stroje byly zaplacený, soud poukazuje na zjištění učiněné v průběhu daňové kontroly o tom, že se tak nestalo.

Úsudek o převodu vlastnictví není napadenému rozhodnutí nikterak na závadu. Zjištění učiněná u společnosti Elxera, která má ve svém účetnictví založeno, že zboží pořídila od společnosti REVANDO, je vyvrácen právě sdělením tehdejší vlastnice a jednatelky této společnosti, v rozporu s tímto zjištěním je výpověď svědka O. a bez významu není, že v době daňové kontroly společnosti Elxera nepostrádala úhradu prodaných strojů. Soud proto uzavřel, že pro důvody tvrzené v žalobě není rozhodnutí napadené pod bodem E žaloby vadné.

K žalobnímu bodu IV soud nejprve uvádí, že povinností daňového subjektu je prokázat nárok na daňový odpočet. O tom vznikly u správce daně pochybnosti, a to s poukazem na nesrovnalosti, které vyvstaly při daňové kontrole, když především bylo shledáno, že ve všech případech projednaných napadenými rozhodnutími byly dodavateli zdanitelného plnění nekontaktní subjekty, všechny zastupované osobou jménem V. Žalobce pak nebyl schopen prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění jinými důkazními prostředky. Po žalobci nebylo požadováno, aby prokazoval, co z hlediska daňových předpisů učinil jeho dodavatel, ale v souladu se zákonem bylo vyžadováno, aby prokázal fakticitu plnění podle toho, co bylo deklarováno v daňových dokladech. Právě se zřetelem k tomu, co bylo v průběhu řízení o dodavatelích žalobce zjištěno, vznikly pochybnosti právě o faktickém přijetí zdanitelných plnění a za situace, že žalobce nebyl schopen nikterak prokázat vznik nároku na daňový odpočet, zůstaly pochybnosti správce daně neodstraněny, v důsledku čehož nebylo možno uplatněné nároky na daňový odpočet uznat. V napadených rozhodnutí nejde o to, jak plnil své povinnosti dodavatel žalobce, ale k doměření daně došlo se zřetelem k tomu, že to byl žalobce, který neodstranil pochybnosti o tom, že jím tvrzení dodavatelé mu skutečně poskytli v daňových dokladech deklarovaná zdanitelná plnění. Není významné, zda obchody s dodavatelskými subjekty vykazovaly známky obvyklého obchodu, ale nezbývá než zopakovat, že na žalobci, který nárok na daňový odpočet uplatnil, je prokázat, od koho a za jakou cenu zdanitelné plnění přijal, přičemž takový nárok přichází v úvahu tehdy, je-li dodavatel plátcem daně z přidané hodnoty. Proto se napadená rozhodnutí nikterak nepřičí ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce obecně v této pasáži žaloby poukazuje.

Dále je v žalobě namítáno v obecné rovině porušení základních zásad daňového řízení. Ani tomuto žalobnímu tvrzení nelze se zřetelem k tomu, co se na tomto místě žaloby uvádí,

prísvedčit. Okolnost, že žalobce reagoval na výzvy správce daně, ještě neznamená, že unesl své důkazní břemeno právě tím, co uvedl, případně jaké důkazní prostředky nabídl. Například výsledkem zástupců odběratelů žalobce nelze prokázat, kdo byl žalobcovým dodavatelem. Důkazy shromážděné správcem daně byly hodnoceny zcela v souladu s požadavky § 8 odst. 1 daňového řádu a soud nezjistil, že by se tak dělo nelogicky. Neprovedl-li žalovaný v rámci odvolacího řízení navržené důkazy, pak z důkazů, na které je odkazováno v žalobě, nebylo možno shledat, jaký subjekt skutečným dodavatelem zboží případně strojů žalobci je. Právě k tomu, zda došlo k reálnému plnění podle daňových dokladů, mohlo jedině důkazní řízení a nabízené důkazy směřovat. Pokud takové důkazy žalobce nabídl například výsledkem jednání společnosti Stylový nábytek či svých zaměstnanců, pak takovým důkazním návrhům bylo vyhověno. Provedení těchto důkazů však nevedlo k odstranění pochybností o tom, kdo a za jakou cenu žalobci přijatá plnění poskytl. V této části žaloby žalobce nespecifikuje, jaké důkazy neměly být finančními orgány provedeny a úkolem soudu není, aby za žalobce vyhledával, o jaké důkazy se má jednat.

K citaci § 5 a 8 daňového řádu se opět v obecné rovině uvádí, jakým způsobem měly finanční orgány takto zákonem vyjádřené zásady porušit. Soud proto pouze v obecné rovině uvádí, že neshledal, že hodnocení důkazů odporuje požadavkům § 8 odst. 1 zákona. Tyto důkazy byly hodnoceny právě v návaznosti na fakturovaná zdanitelná plnění, konkrétní nerespektování časové souvislosti se nikde v žalobě neuvádí, výpovědi svědků byly rovněž zhodnoceny v souladu s požadavky § 8 odst. 1 zákona a uvádí se například, co brání hodnotit výpověď svědka Jiřího O. jako hodnověrnou. Rozhodnutí není postaveno na domněnkách, ale opírá se o to, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění podle údajů deklarovaných v daňových dokladech. To se vztahuje i na nákup strojů. Svědecké výpovědi i dodací listy, byly-li k dispozici, byly zhodnoceny v souvislosti s dalšími důkazy, k mezinárodním přepravním listům se uvádí, že osvobození od daně při dodání zdanitelného plnění do jiného členského státu Evropské unie nebylo zpochybněno. Jak již bylo uvedeno, žalobce nekonkretizuje, jaké svědecké výpovědi nebyly učiněny, pokud nedošlo k výsledku zástupců odběratelů žalobce, pak takový postup má zcela racionální opodstatnění, protože odběratel není schopen prokázat, od koho a za jakou cenu nakoupil žalobce materiál, z kterého případně mohl zhotovit zboží odběrateli dodané. Ani vyžadování skladové evidence není na závadu, jestliže jejím prostřednictvím lze ověřit, jaký materiál měl žalobce skladem. Nedošlo k bezdůvodnému odmítnutí účetních dokladů, avšak ty samy o sobě nejsou způsobilé prokázat, kdo byl dodavatelem toho kterého zboží či hmotného majetku a za jakou cenu. Výsledky získané prostřednictvím dožádaných správců daně byly v každém jednotlivém rozhodnutí zhodnoceny. Je-li argumentováno zprávou finančního orgánu v Bratislavě, pak nezbyvá než zopakovat, že osvobození od daně při plnění do jiného členského státu nebylo předmětem dodanění. Správce daně nepožadoval doložit po žalobci doklady jiných daňových subjektů. Případnou nesoučinností těchto subjektů, u kterých se správce daně snažil opatřit informace, jde-li o dvoustranný právní vztah, pak rovněž neznamenají porušení základních zásad daňového řízení, ale o to zjistit co nejúplněji skutečnosti významné pro správné rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce.

Soud proto uzavřel, že neshledal při rozhodování o nároku na daňový odpočet ani v řízení, které mu předcházelo, porušení základních zásad daňového řízení, tak jak jsou vypočteny na straně 14 žaloby.

Soud proto uzavřel, že finanční orgány postupem předepsaným zákonem o dani z přidané hodnoty a daňovým řádem prověřovaly, zda žalobce prokázal uplatněný nárok na daňový odpočet v každém jednotlivém zdaňovacím období. Stalo se tak procesně

předepsaným postupem a podmínky pro přiznání nároku na daňový odpočet ve smyslu § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty nebyly splněny, protože žalobce neprokázal, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění, tak jak bylo deklarováno v daňových dokladech. Napadená rozhodnutí jsou proto zákonu odpovídající.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 7. prosince 2016

předsedkyně senátu
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová